

Arrest

nr. 138 756 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 1 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 9 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 74 036 van 27 januari 2012 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 20 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.2. ongegrond wordt verklaard.

1.6. Op 5 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.7. Op 11 juni 2012 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 14 juni 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.9. Op 21 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot niet inoverwegingname van een asielaanvraag alsook een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.10. Op 24 juli 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

1.11. Bij arrest nr. 85 189 van 25 juli 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9..

1.12. Op 9 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.10 onontvankelijk wordt.

1.13. Op 25 maart 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie in als bloedverwant in neergaande lijn van mevrouw I.H., haar moeder.

1.14. Op 18 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.15. Op 27 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie in als bloedverwant in neergaande lijn van mevrouw I.H., haar moeder.

1.16. Op 26 maart 2014 gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.17. Bij arrest nr. 117 022 van 16 januari 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.14.

1.18. Op 10 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard.

1.19. Op 11 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn van mevrouw I.H.

1.20. Op 7 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de, die op 11.04.2014 werd ingediend door:

(...)

Om volgende redenen geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest van het Kadastraal Agentschap te Kosovo dd. 10.04.2013 waaruit blijkt dat betrokkene geen onroerende eigendommen heeft in Kosovo. Dit attest zegt niet over andere mogelijk bronnen van inkomsten van betrokkene (uitkering, ...) en kan dan ook niet in aanmerking genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

Bovendien blijken uit het administratief dossier van betrokkene volgende elementen:

Betrokkene komt als minderjarige in België aan op 20.10.1998, en vraagt, samen met zijn moeder en broer, asiel aan. Deze aanvraag wordt gevoegd bij de asielaanvraag van zijn vader, en wordt negatief afgesloten op 24.01.2001. Twee volgende regularisatieaanvragen volgens artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 dd. 16.02.2001 en 01.06.2011 worden eveneens negatief afgesloten. In 2002 wordt betrokkene gerepatrieerd naar Kosovo.

In 2006 keert betrokkene, inmiddels gehuwd, terug naar België.

In 2007 verlaat hij samen met zijn echtgenote en zoon het land om asiel aan te vragen in Luxemburg. In het kader van de Dublin-akkoorden keert het gezin terug naar België.

In de daaropvolgende jaren volgen meerdere asielaanvragen (2009 en 2012), aanvragen 9bis (2007 en 2009) en 9ter (2012) welke allemaal negatief worden afgesloten. Een derde aanvraag 9 bis (2012) staat nog open.

Eind 2012-begin 2013 verlaat betrokkene, opnieuw samen met zijn echtgenote en zoon, het land om asiel aan te vragen in Frankrijk. Opnieuw keert het gezin, in het kader van de Dublin-akkoorden, terug naar België.

Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt niet dat hij gedurende deze jaren (2006-2013) op enige manier ten laste was van de referentiepersoon. Diverse elementen uit het dossier, zijnde het gegeven dat betrokkene en zijn gezin sedert 2008 onafhankelijk wonen (zonder aanwijzingen dat de referentiepersoon instond voor deze woonlasten), hij in deze periode meerdere jaren tewerkgesteld was en bijgevolg in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin kon voorzien, en het vertrek van betrokkene naar Frankrijk, wijzen op het tegendeel.

Bijgevolg blijkt uit het geheel van het dossier, zowel de eerdere pogingen van betrokkene om verblijfsrecht in België te bekomen via andere kanalen, als de doelbewuste acties van betrokkene sedert zijn terugkeer naar België in maart 2013, zijnde het intrekken bij de referentiepersoon, het stopzetten van de tewerkstelling na 11 oktober 2013 (terwijl betrokkene in het verleden meermaals heeft bewezen werkwilleg en werkbekwaam te zijn), en het opstarten van een beperkte steuncarrousel, dat betrokken zich sedert de eerdere aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter dd. 27.09.2013) moedwillig en artificieel in de positie ‘ten laste’ heeft geplaatst, met als enige doel het bekomen van een verblijfsrecht in België.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de formele motiveringsplicht, zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen.

De verzoekende partij wijst er in eerste instantie op dat als familielid ten laste van een Belg dient te worden bewezen dat men in de maanden voor de aanvraag voor gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen, dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewone verblijfplaats, dat de overheid rekening moet houden met de financiële en sociale omstandigheden. Zij meent dat uit het dossier blijkt dat zij sinds 2006 in België vertoeft onder verscheidende statuten als vluchteling en in het kader van regularisatieaanvragen. De verzoekende partij meent dat het uiteraard zo is dat zij, wanneer zij hier verbleef als vluchteling, niet afhankelijk is van de hulp van haar ouders, doch van zodra deze steun wegviel, zij werd bijgestaan door haar ouders. Zij vervolgt dat zij ook asiel aanvraag in Frankrijk omdat de aanvraag tot machtiging tot verblijf zo'n lijdensweg was. Zij wijst er op dat dit verzoek uiteraard niet werd behandeld en zij werd teruggestuurd naar België. Vervolgens duidt de verzoekende partij er op dat zij reeds verscheidende malen om regularisatie verzocht, dat het klopt dat zij moeite doet om een machtiging tot verblijf te krijgen, dat dit geen geheim is. Zij stelt dat dit, tezamen met het beweerde vermogen om niet ten laste te zijn van haar ouders, uiteraard de werkelijke reden is waarom haar toegang wordt geweigerd, doch dat dit geen reden is die in de wet staat.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat de staatssecretaris al dan niet opzettelijk dwaalt waar hij het ganse traject uit de doeken doet met opsomming van alle precaire verblijfstitels en tegelijkertijd stelt dat zij niet naar recht aantoonde dat zij niet over inkomsten beschikt in haar land van herkomst, dat zij volgens de staatssecretaris niet bewijst dat zij geen inkomen heeft in Kosovo terwijl de staatssecretaris erkent dat zij met haar gezin al jaren door Europa doolt, dat dit haaks op elkaar staat, dat het lachwekkend wordt. De verzoekende partij kan zich niet inbeelden dat de staatssecretaris ervan uitgaat dat zij een inkomen kan verwerven uit een niet-verblijf in Kosovo al minstens sinds 2006, dat de motivering dan ook niet voldoende is, aangezien ze in tegenstelling is met de feiten zoals uit de doeken gedaan door de staatssecretaris, dat deze motivering inherent tegenstrijdig en dus nietig is.

Aangaande het begrip ten laste, stelt de verzoekende partij dat het klopt dat zij voorheen werkte en een inkomen verzorgde voor haar gezin, doch dit echter omdat zij over een machtiging tot verblijf beschikte, dat van zodra deze komt te vervallen, zij opnieuw ten laste werd van haar ouders, dat het niet opgaat en absurd is om een machtiging in te trekken omdat zij werkt. De verzoekende partij meent dat de staatssecretaris dient na te gaan of er in het land van herkomst mogelijkheden liggen, dat zij ten bewijze hiervan een stuk bijbracht waaruit blijkt dat zij geen inkomen uit onroerende goederen heeft in Kosovo. Daarnaast meent zij dat zij reeds bewezen heeft dat het onmogelijk is om een inkomen te verwerven in een land dat zij al acht jaar geleden verliet. Voorts wijst zij op het arrest JIA van het Hof van Justitie en meent dat daaruit volgt dat ten laste zijn betekent dat *'het familielid de materiële ondersteuning nodig heeft van de rechtgevende persoon in België om in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of herkomst van dit familielid op het moment dat hij de gezinshereniging vraagt'*. De verzoekende partij benadrukt dat de mogelijkheid van het familielid om in België zelf in bestaansmiddelen te voorzien en om hier dus niet afhankelijk te blijven van de rechtgevende persoon, niet kan worden ingeroepen om de gezinshereniging te weigeren. Zij meent dan ook dat de staatssecretaris de bal mislaat daar waar hij de werkbereidheid aanwendt als motivatie om aan haar de

machtiging tot verblijf te weigeren, dat de bestreden beslissing dan ook moet vernietigd worden omdat de motivering strijdig is met de wet.

3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat waar de verzoekende partij in haar middel aanvoert als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur '*de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen*', zij de zorgvuldigheidplicht voor ogen lijkt te houden.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40*bis juncto* artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40*ter*, eerste lid *juncto* artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

"(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)"

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

3.6. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf rust op twee motieven. Enerzijds is er een eerste motief gegrond op de vaststelling dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon daar niet blijkt of zij, hoewel zij over geen onroerende goederen beschikt in Kosovo, andere bronnen van inkomsten heeft. Anderzijds is er een tweede motief gegrond op de vaststelling dat niet blijkt dat de verzoekende partij gedurende de jaren 2006-2013 op enige manier ten laste was van de referentiepersoon en dat zij sedert de aanvraag van september 2013 zich

moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst, met als enige doel het bekomen van een verblijfsrecht in België.

3.7. De eerste vaststelling is een voldoende schragend motief omdat meerderjarige kinderen slechts een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarvan kan worden aangenomen dat de gemachtigde het ook toepasbaar acht op familieleden van Belgische onderdanen en waarin gesteld werd:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

3.8. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde de voorwaarde bepaald in artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de Belgische ascendent die men begeleidt of vervoegt, invult door *in casu* het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden, dus voor zijn aankomst in het Rijk, ten laste is van deze Belgische onderdaan.

3.9. De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

3.10. Nu de verzoekende partij betreffende haar onvermogen in haar land van herkomst enkel een attest van het Kadastraal Agentschap te Kosovo kan voorleggen waaruit blijkt dat zij geen onroerende eigendommen heeft in Kosovo, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat dit attest niets zegt over andere mogelijke bronnen van inkomsten zoals een uitkering.

De verzoekende partij kan immers niet gevolgd worden waar zij aangeeft dat de staatssecretaris dwaalt waar hij het ganse traject met opsomming van alle verblijfstitels en tegelijkertijd stelt dat de verzoekende partij niet naar recht aantoonde dat zij niet over inkomsten in haar land van herkomst beschikt. Zij wijst er op dat de staatssecretaris enerzijds erkent dat zij al jaren door Europa doolt en anderzijds voetstoots aanneemt dat zij over een inkomen in Kosovo beschikt, dat dit haaks op elkaar staat, dat zij zich niet kan inbeelden dat de staatssecretaris meent dat zij een inkomen kan verwerven uit een niet-verblijf in Kosovo al minstens sinds 2006. De Raad merkt op dat het feit dat de verzoekende partij sinds minstens 2006 niet meer in Kosovo verblijft geen afbreuk doet aan het feit dat zij reeds ten laste diende te zijn van haar moeder voor haar aankomst in het Rijk en aan het feit dat zij mogelijks inkomsten geeft in het land van herkomst die niet voortvloeien uit eigendom, zoals bijvoorbeeld een uitkering.

De verzoekende partij kan dus niet dienstig voorhouden dat zij bewezen heeft dat het onmogelijk is om een inkomen te verwerven in een land dat zij al acht jaar geleden verliet.

3.11. De Raad vervolgt dat het feit dat de verzoekende partij reeds bij haar ouders in België verblijft en wordt bijgestaan door haar ouders, niet wegneemt dat zij krachtens artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet er toe gehouden is aan te tonen dat zij ten laste is van haar Belgische moeder.

Immers is het feit dat men bijgestaan en financieel geholpen wordt door een familielid, *in casu* de Belgische moeder, doordat laatstgenoemde persoon de aanvrager bijstaat, onderdak verleent en financieel steunt, geen sluitend bewijs van het feit dat de aanvrager effectief ten laste is en materieel wordt ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat hij niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien. De bijstand geboden door de te vervoegen persoon kan bestaan naast het eigen vermogen om in de basisbehoeften te voorzien. Om deze reden worden dan ook bewijzen opgevraagd van onvermogen in het land van herkomst.

De Raad verwijst in die zin eveneens naar het arrest Yunying Jia t. Migrationsverket van het Hof van Justitie (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43) waarin wordt gesteld dat het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot er zich toe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

3.12. Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

3.13. Waar de verzoekende partij een betoog ontwikkelt ten aanzien van het tweede motief van de bestreden beslissing gegrond op de vaststelling dat niet blijkt dat de verzoekende partij gedurende de jaren 2006-2013 op enige manier ten laste was van de referentiepersoon en dat zij sedert de aanvraag van september 2013 zich moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst, met als enige doel het bekomen van een verblijfsrecht in België, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich richt tegen een overtollig motief. De vaststelling dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon daar niet blijkt of zij, hoewel zij over geen onroerende goederen beschikt in Kosovo, andere bronnen van inkomsten heeft, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. De kritiek van de verzoekende partij op het tweede motief, zoals naar voren gebracht in het enig middel, dient dan ook niet verder te worden bekeken.

3.14. Het middel is ten slotte onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, aangezien niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissing voormelde beginselen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.15. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER